

AndRum

November 2014

Jag har blivit uppmanad att skriva. Skriva om det som berör – om livet och livets villkor. Om utveckling och växt. Om hur vi använder vår tid och skapar ett meningsfullt liv. Ja, helt enkelt hur vi gör det bästa av den tid vi har här på jorden. Jag har valt att kalla forumet för dessa tankar AndRum – ett rum för dig, där du kan stanna upp och reflektera. Där själen och anden får ta plats en stund.

"Jag vill tacka livet....." Så börjar Arja Saijonmaas sång som de flesta av oss säkert hört. Det var den sången som kom till mig tidigare i höst när jag stod där i hamnen i Slite på nordöstra Gotland. Minnesceremonin var över, minnet av att det i år är 70 år sedan tusentals baltiska flyktingar kom med båt över Östersjön till Gotland och Sverige. Till ett nytt land, till ett nytt liv. Tacksamma över att leva, att ha fått en andra chans. Men också fyllda av sorg över att lämna sitt hemland och den eviga längtan tillbaka. I den stunden gick denna insikt från hjärnan rakt in i hjärtat; jag kunde känna alla dessa känslor och för första gången på riktigt verkligen förstå vidden av att tvingas fly sitt hemland. Att förstå med hjärnan och att förstå med hjärtat är två helt skilda saker. Jag ser det som en gåva att ha fått denna insikt. Och jag känner än större tacksamhet över mitt eget liv och att jag fick förmånen att födas i vårt fina land och leva i fred och frihet.

I grunden är vi människor lika, oavsett var på jorden vi lever, oavsett kön, hudfärg, och nationalitet. Vi har samma grundkänslor, samma grundläggande behov av trygghet och att få höra till. Om vi tar oss tid att se, ser vi människan bortom ytan, bortom orden. Och när vi ser en annan människa – på riktigt – förstår vi att vi inte är åtskilda från varandra, utan tvärt om sammanlänkade. Och med den insikten blir det en självklarhet att vara hjälpsam och medkännande mot dem vi möter. Att helt enkelt vara en god medmänniska. Som Maya Angelou så vackert sa, "As long as you're breathing, it's never too late to do some good."

Stig Dagermans dikt "Flykten valde oss" får avsluta denna månads AndRum.

Fågeln väljer flykten. Vi valde den icke.

Flykten valde oss. Därför är vi här.

Ni som ej blev valda – men ändå frihet äger,
hjälp oss att bära den tunga flykt vi bär!

Bojan väljer foten. Vi valde att vandra.

Natten var barmhärtig. Nu är vi här.

Ni är för många, kanske den frie trygge säger.
Kan vi bli för många som vet vad frihet är?

Ingen väljer nöden. Vi valde den icke.

Den valde oss på vägen. Nu är vi här.

Ni som ej blev valda! Vi vet vad frihet väger!

Hjälp oss att bära den frihet som vi bär!

Varma hälsningar

Agneta Ritums